

Arrest

nr. 208 949 van 6 september 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Haïtiaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. HOLVOET, loco advocaat A. MALLEGO, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de partijen bij beschikking van 5 juni 2018 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter

zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. De beschikking luidt meer bepaald als volgt:

“Overeenkomstig artikel 39/81, zevende en vijfde lid van de Vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie”, waarin “alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

In casu herneemt de verzoekende partij in de synthesememorie integraal de middelen zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift met dit voorbehoud dat zij het woord 'verzoekster' vervangt door het woord 'concluante', zij aan de theoretische inleiding onder het kopje “grievens” de volgende zin toevoegt: “De minister heeft aldus een soevereine appreciatiebevoegdheid, en dient geval per geval te beoordelen.” en zij onder het kopje “ten gronde” de volgende zin toevoegt: “Zij werden ingeschreven in de GVG Basisschool in Dendermonde”. Dit alles doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat de synthesememorie de aangevoerde middelen letterlijk herneemt zonder ze samen te vatten. Evenmin bevat de synthesememorie enige repliek op de nota met opmerkingen. Waar de verzoekende partij in haar synthesememorie bijkomend verwijst naar de stukken 8 tot 10 in verband met de inschrijving van haar kinderen in een school in Dendermonde, merkt de Raad op dat zij niet aantoonst dat deze stukken niet ten tijde van het inleidend verzoekschrift konden worden neergelegd. Hierbij dient te worden opgemerkt dat een vreemdeling die niet voornemens is bepaalde middelen of middelonderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen en evenmin wenst te repliceren op de nota met opmerkingen, kan volstaan met de mededeling - binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad van de neerlegging van het administratief dossier - dat hij geen synthesememorie wenst in te dienen. Door evenwel de keuze te maken een synthesememorie te willen indienen en vervolgens zich in de synthesememorie slechts te beperken tot het louter herhalen van het verzoekschrift - zonder bijkomend te voorzien in een repliek op de nota - handelt verzoekster dilatoir en verlengt zij nodeloos de behandelingsduur van haar zaak en vergroot zij de administratieve last voor de partijen en de Raad (zie RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975 en RvS 3 november 2014, nrs. 229.004, 229.005). Gelet op bovenstaande dient het huidig beroep te worden verworpen.”

1.2. Verzoekster richt op 14 juni 2018 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 9 augustus 2018 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De advocaat van de verzoekende partij wil het belang van de synthesememorie aanstippen. Drie dagen na het indienen van het verzoekschrift werden nieuwe stukken toegevoegd aan het dossier, namelijk bewijsstukken waaruit blijkt dat de kinderen van de verzoekende partij school lopen in België. De mogelijkheid tot het indienen van een synthesememorie werd aangegrepen om deze nieuwe stukken aan het dossier bij de RvV toe te voegen. De stukken zijn volgens de advocaat essentieel, omdat zij aantonen dat de verzoekende partij onder de uitzonderingsgevallen valt voorzien in artikel 42quater, §2 van de vreemdelingenwet. Het verblijfsrecht van de verzoekende partij kon dus niet worden ingetrokken omdat haar kinderen hier schoollopen. De advocaat geeft aan dat dit ook al uit het dossier bleek, maar dat de nieuwe stukken hiervan het effectieve bewijs vormen. De advocaat merkt verder op dat de arresten van 3 november 2014 met nrs. 229.004 en 229.005 van de Raad van State waarnaar wordt verwezen in de beschikking een passage bevatten waaruit blijkt dat de RvV de synthesememories niet buiten beschouwing mag laten en niet mag besluiten tot het uitsluiten van het vereiste belang, ook al bevatten deze geen samenvatting. Vervolgens betoogt de advocaat dat zij geen intentie heeft de procedure te rekken, nu de verzoekende partij hier geen belang bij heeft. Zij zou er integendeel baat bij hebben dat de procedure zo snel mogelijk is afgelopen nu zij lopende de procedure geen gebruik kan maken van haar weduwepensioen bij gebrek aan een adres in België. De kamervoorzitter wijst erop dat

de verzoekende partij op 13 maart 2018 de nieuwe stukken heeft overgemaakt en dat ze toen al had kunnen verduidelijken waarom ze deze stukken verstuurt en hoe dit dient ingepast te worden in het verzoekschrift. Vervolgens wordt erop gewezen dat de standaardbrief van de griffie waarbij de verzoekende partij een termijn wordt toegekend om al dan niet een syntheseseminarie in te dienen, uitdrukkelijk verwijst naar de nota die gevoegd wordt bij de standaardbrief, zodat de verzoekende partij contact had kunnen opnemen met de griffie toen zij vaststelde dat de nota ontbrak. De advocaat van de verzoekende partij antwoordt dat de termijn van 8 dagen liep om kenbaar te maken of ze al dan niet een syntheseseminarie zou neerleggen en ze niet wou dat de procedure zou aflopen met een gebrek aan tijdige reactie. Verder benadrukt ze dat zij zich ervan wou verzekeren dat de stukken in de argumentatie werden verwerkt door de syntheseseminarie te benutten om deze toe te voegen. De toegevoegde waarde van de syntheseseminarie zit voor haar in de mogelijkheid nieuwe stukken toe te voegen aan het verzoekschrift. De kamervoorzitter merkt nog op dat de betrokken stukken van de schoolautoriteiten geen datum of stempel van deze autoriteiten bevatten, wat niet ontkend wordt door de verzoekende partij. De verwerende partij merkt op dat het een kleine moeite was voor de verzoekende partij om contact op te nemen toen zij merkte dat de nota haar niet werd overgemaakt terwijl in de brief van de griffie staat dat deze vergezeld gaat van de nota. Met betrekking tot de syntheseseminarie sluit de verwerende partij zich aan bij de beschikking."

1.4. Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de syntheseseminarie. Indien een verzoeker echter zijn middel of middelen wenst aan te houden en hij wel degelijk wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen wordt gevoerd, kan hij binnen de in de wet gestelde termijnen vragen om een syntheseseminarie in te dienen en daarin zijn middel of middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien hij zijn middel of middelen letterlijk herhaalt en een werkelijke repliek toevoegt, komt hij immers tegemoet aan de in de memorie van toelichting bij artikel 2 van de wet van 31 december 2012 'houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie', waarbij het derde, vierde en vijfde lid van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet werden vervangen, aangehaalde bekommernis om hem toe te laten *"te repliceren op het verweer tegen de middelen die [hij] wel wenst aan te houden zodat [hij] de middelen samenvat"*. Die repliek kan ook beperkt zijn tot een werkelijk verweer tegen een eventuele exceptie uit de nota met opmerkingen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 17 december 2014, nr. 229.584).

1.5. In casu dient te worden vastgesteld dat in de syntheseseminarie de middelen louter worden herhaald. De syntheseseminarie bevat voorts geen daadwerkelijke repliek op de nota die werd ingediend op 3 april 2018. Het stuk kan dan ook niet worden beschouwd als een syntheseseminarie in de zin van artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting kan hieraan geen afbreuk doen. Ten eerste houdt zij tevergeefs voor dat de toegevoegde waarde van haar syntheseseminarie zit in het voegen van nieuwe stukken aan haar dossier bij de Raad (stukken 8 tot 10). Dit betoog mist juridische grondslag. In artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden gelezen dat een syntheseseminarie kan worden ingediend louter en alleen om bijkomende stukken neer te leggen. Overigens blijkt, zoals ter terechtzitting reeds werd meegedeeld, dat verzoekster na het indienen van haar verzoekschrift op 9 maart 2018, een aangetekende brief verstuurd naar de Raad op 13 maart 2018 waarin gesteld werd, *"In aanvulling van het beroep dat werd ingediend door mevrouw A.J., had ik middels huidig schrijven graag drie bijkomende stukken aan het dossier toegevoegd. (...). In bijlage zal u een aangepaste inventaris, evenals de genummerde stukken 8 tot en met 10 willen terugvinden. Alvast bedankt om deze stukken aan het dossier te willen toevoegen."* Verzoekster had de bijkomende stukken die ze wenste te voegen aan haar verzoekschrift dus reeds ruim een maand voor het indienen van haar syntheseseminarie neergelegd, wat derhalve haar betoog ter terechtzitting ontkracht dat ze via de syntheseseminarie nieuwe stukken wenste te voegen aan haar dossier. Het stond verzoekster voorts vrij bij haar schrijven van 13 maart 2018 reeds te verduidelijken hoe de stukken moesten worden ingepast in haar verzoekschrift. Zij legt niet uit noch toont ze aan waarom ze dit pas kon verduidelijken op het ogenblik dat ze haar syntheseseminarie indiende. Ten tweede beweert verzoekster wel doch toont ze niet aan dat de nota van de verwerende partij van 3 april 2018 niet daadwerkelijk werd verstuurd met het aangetekend schrijven van de griffie van de Raad van 9 april 2018, waarbij de aandacht van verzoekster werd gevestigd op deze nota met opmerkingen, waarbij werd gevraagd haar intentie mee te delen betreffende het al dan niet indienen van een syntheseseminarie en haar gewezen werd op de geldende termijnen om haar intentie kenbaar te maken en desgevallend een syntheseseminarie in te dienen. In de syntheseseminarie kan weliswaar worden gelezen, *"Concluante mocht geen besluiten ontvangen van de verwerende partij. De verwerende partij*

ziet dan ook af van de mogelijkheid om haar standpunt schriftelijk uiteen te zetten, en voert geen verweer.” Dergelijke eenzijdige bewering in de synthesesememorie en ter terechtzitting dat er geen nota werd ontvangen volstaat echter niet. Het kwam verzoekster toe de griffie te contacteren met de melding dat de nota niet gevoegd was bij het aangetekend schrijven van 9 april 2018 zodat deze nota haar opnieuw kon worden toegezonden per aangetekend schrijven, waarna opnieuw de geldende termijnen zouden lopen. Verzoekster kan er zich niet van afmaken door te stellen dat ze dit niet durfde te doen uit vrees dat anders de procedure zou aflopen met de vaststelling dat zij de geldende termijnen niet zou respecteren. Er anders over oordelen zou inhouden dat een verzoekende partij de plicht tot het indienen van een wetsconforme synthesesememorie telkens zou kunnen ontlopen door louter te beweren dat de nota niet gevoegd was bij schrijven van de griffie. Vermits verzoekster in haar synthesesememorie haar middelen louter herhaalt en ze geen stappen ondernam om zich de nota met opmerkingen te laten betekenen die volgens haar niet gevoegd was bij het schrijven van de griffie van 9 april 2018 en verzoekster reeds eerder, op 13 maart 2018, bijkomende stukken had overgemaakt aan de Raad, handelt verzoekster wel degelijk dilatoir en verlengt zij nodeloos de behandeldingsduur van haar zaak en vergroot zij de administratieve last voor de partijen en de Raad (zie RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975 en RvS 3 november 2014, nrs. 229.004, 229.005). Het betoog van de verzoekende partij ten slotte dat de arresten van 3 november 2014 met nrs. 229.004 en 229.005 van de Raad van State waarnaar wordt verwezen in de beschikking een passage bevatten waaruit blijkt dat de Raad de synthesesememories niet buiten beschouwing mag laten en niet mag besluiten tot het uitsluiten van het vereiste belang, ook al bevatten deze geen samenvatting, geeft blijk van een selectieve lezing van de betrokken arresten. Immers kan in de betrokken arresten van de Raad van State gelezen worden, *“Uit wat vooraf gaat volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in strijd met artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet heeft besloten dat het letterlijk hernemen van de middelen, gevolgd door een antwoord op het verweer in de nota met opmerkingen, niet voldoet aan de definitie van de “synthesesememorie” in die bepaling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht dan ook niet de door de verzoekers ingediende synthesesememorie op die wijze buiten beschouwing te laten noch tot het verlies van het vereiste belang te besluiten”*. Hieruit blijkt duidelijk dat indien een synthesesememorie een letterlijke herneming van de middelen bevat doch ook een antwoord op de nota – quod non in casu – deze niet buiten beschouwing mag worden gelaten en er niet mag worden besloten tot het verlies aan belang.

1.6. De Raad kan dan ook niet anders dan besluiten dat de beschikking overeind blijft, ook zonder de overtollige passage *“Waar de verzoekende partij in haar synthesesememorie bijkomend verwijst naar de stukken 8 tot 10 in verband met de inschrijving van haar kinderen in een school in Dendermonde, merkt de Raad op dat zij niet aantoonde dat deze stukken niet ten tijde van het inleidend verzoekschrift konden worden neergelegd.”*

1.7. Het beroep wordt verworpen.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA